

שלושה נביאים היו ביפו תל אביב

ביצרון

שלושה נביאים היו ביפו תל אביב
יחזקאל
ויונה
ושמשון הנביא מדין.
אחד היה סטלן,
שני היה בטלן,
שלישי היה חרמן,

ואיש לא התנבא שיש מכאוב כמכאובי.
הכל שקרי, הכל נטול ודל
כמו החרלב שקדים שאת שותה עם הקפה ללא ברכה,
נשבעת שהאל נמצא ממילא בקפה, בשמש שזרח
ובזיון ליל אמש, ומה אכפת לו אם שומטים שמטה. קבלי:
אין אלהים בלב שבור ללא סבה.
אין אלהים בנפש יבשה, בלילה בלי שנה.
אין אלהים בבצרון, זו התקנה היחידה שלי, שהוא אינו,
שאין לו קשר לדבר הזה שכאן:
דירות ללא תקרה במחירים ללא תקרה,
משפחת מדרכה לאנשים בלי נעלים,
תשוקה ללא מחר או מחר ללא תשוקה. כחלים הפבישים, כחלים המה הפבישים
אחרי שנים בלי מחשבה על העתיד, כאלו שבה אלי רוח הנבואה:
אין לי כלום בהעדרה, וכל כונתי שאם תלכי
לא יהיה לי "כלום" להאחז בו, הכלום לא יהיה,
וישאר היש
היש המחרבן.

הַעֲנֵפִים
לְעוֹלָם אֵינָם נִפְתָּלִים
בְּמִשְׁעוֹל הַיָּשָׁר בְּיֹתֵר
אֶל מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם:

קְנוּקְנוּתֵיהֶם אוֹתִיּוֹת
מְשִׁיכוֹת דִּיּוֹ זְעִירוֹת
בֶּן צִפְּרִים מְקַנְנוֹת
טוֹוֹת מְשַׁטֵּיֶהֶן סָבִיב
כָּחוֹל הַשָּׁמַיִם שָׁבְעִין.

רומפלנאכט

לְרוֹמְפֶּלְנָאכְט שְׁלוֹשָׁה רַעִים: תְּמַסַּח-חַמְסָן וּמְפִלְצָגְדִי
וּלְבָבִי הַשְׁבֵּרְבוֹר אֲשֶׁר נִשְׁבָּה בּוֹ נָהִי.

לְכַדְתִּי בְּצִנְצָנָת אוֹר לִירַח אֵיתָנִים,
עֲלָמָה דּוֹבְרַת רַק בְּלִשׁוֹן עֵתִיד – כְּבוֹלֵת כְּשָׁפִים,

בֵּית שְׁנִבְנָה כָּלוּ דְלִתוֹת וְחִלּוּנִים,
וְסִפֵּר הַתּוֹרָה, חֲרוֹת עַל חִפְּסֵת קֶלְפִים.

וְאֵת הַכֹּל לְרוֹמְפֶּלְנָאכְט בְּסִלְסֵלָה מְרַקֶּחֶת
מְסִרְתִּי מְרִצּוֹנִי הַטוֹב הַיָּשָׁר אֶל הַקְּלַחַת!

עֲדִים תְּמַסַּח-חַמְסָן וּמְפִלְצָגְדִי הַנִּכְבָּד
כִּי לִי אֵין רַע בְּעוֹלָם – רַק רוֹמְפֶּלְנָאכְט בְּלִבִּד.

יִצְאָה הַנְּעָרָה דּוֹבְרַת רַק בְּלִשׁוֹן עֶבֶר
”כֹּה וְכֵה עֲשׂוּ בִי וְהִפְכוּ בִי וְנִגְמַר”

יֵצֵא בֵּיתִי יִצוּק בְּרוֹזל אָטוּם כַּעֲרָפֶל
אֶת קִירוֹתָיו לֹא יַחְדֹּר רוּחוֹ שֶׁל אֲמֶרֶפֶל!

מִהֶקְלָפִים הַחֲרוּכִים מִזֶּה וְגַם מִזֶּה – – –
אִזּוּ פִּעֲנַח רוּמְפֶּלְנֶאכְט אֶת הַמִּזְמוֹר הַזֶּה.

שירי אהבת מפלקלה

1.

מִפֶּלְקֶלֶה שְׁלִי, מִפֶּלְקֶלֶה מִפֶּלֶת,
אֲנִי חוֹלֵם אֶת פִּיךָ, אֶת פִּיךָ הַמִּפְכָּךְ נִפֶּךְ
רַק לְהִיּוֹת הֶגְהָה, פָּחוֹת מִהֶגְהָה – נְשִׁימָה,
רַק לְהִיּוֹת שְׁתִּיקָה, בֵּין שְׂפֹתַי שֶׁלֹּא הִגִּיתִי מִיָּמַי.
”מִפֶּלְקֶלֶה שְׁלִי” – לְחַשׁ כֶּךָ מִשְׁפָּתַי אַחֲרוֹת,
אֶת שְׁמִיךְ שֶׁאֵינְנוּ שָׁמָּה, בְּחֻלּוֹפֵי אוֹתִיּוֹת וְצִלִּילִים –
כְּמוֹ לְנִשֵּׁק סָבִיב לְשִׁפְתוֹתֶיךָ
אֶךְ לֹא לְטַעַם לְעַד מִשְׁתִּיקֶתָּ. מִפֶּלְקֶלֶה שְׁלִי,

בְּלֵב הַצֹּהֲרִים, מוֹל הַמַּעֲזֵן פֶּעוֹר הָעֵין,
נִגְדָה הָאֵבֶן הַדוֹמָמָה מִתְדַּהֲמָה, לְנִכּח הַשֶּׁמֶשׁ הַסְמוּקָה,
שֶׁדִּדְתָּ אוֹתִי לְאוֹר הַיּוֹם, אֲנִי שֶׁהֵייתִי שִׁיךְ לְכוֹכֵב לְכַת
שְׂאִי אֶפְשָׁר לְנִשֵּׁק בְּמַעֲגָלִים אֶת צִנּוֹרוֹ.
לְגַעַת בְּפִיךָ נִחֲלָקֶלֶה, בְּפִיךָ הַמִּפְכָּה, וְלִהְיוֹת לְעוֹלָם
לְהִתְיַבֵּשׁ כָּלוּ, כְּמוֹ פִי מִשְׁאַחֲזוֹת בְּיָדִי. רַק תִּנְיִי מִפֶּלְקֶלֶה שְׁלִי
שׁוֹב לְחַלֵּם אֶת פִּיךָ הָרוֹחֵשׁ, לִילָה וְלִילָה,
יוֹם וְלִילָה, תִּנִּי לְשִׁנְיָה הַקְּצוּבוֹת לְקֶצֶב גֶּרְמִי שְׁמִים, לְלִשְׁוֹנָה לְחֹדֶשׁ חֲדָשִׁים,
עַד תִּדְמָה הַלְבָנָה לְחֹמָה וְהַחֲמָה לְעִינֶיךָ מִפֶּלְקֶלֶת שְׁלִי. בְּאַצְבָּעִי
לְגַעַת בְּפִיךָ מִפֶּלְקֶלֶה מִבְּעַד לְתִלְתְּלֶיךָ הָרִטְבִּים, מִבְּעַד לְכַתְפֶּיךָ,
מִבְּעַד וּמִבְּעַד, אֶפְסוֹף וְיִלּוֹנוֹת אֲנִי וְאֶת חֲשֵׁפְתָּ אֶת לְבִי הַגָּנוּז, הָרַעֵב כָּל כֶּךָ.
מִפֶּלְקֶלֶה שְׁלִי, אִם הַתְּאֵהַבְתִּי בְּךָ אֶהְבָּה פִתְחִי פִיךָ חֲשָׁפִי שְׁנִיךָ וְגִזְרֵי מוֹת
עַל אֶהְבְּתִי שֶׁלֹּא אוֹכֵל לְאֵהָב, כִּי אֵין בִּי כֹחַ לְעַצֵּר אֶת כּוֹכְבֵי הַדְּרוֹךְ
לְשַׁעֵט סָבִיב פִּיךָ לְנִצָּח עַד הַלִּילָה, עַד לְהִתְרַסְקוֹת.

2.

מפלִקְלָה הָעֶרֶת בִּי אֶת הַנְּשֻׁמָּה וְהִיא בּוֹעֵטֶת כְּמוֹ תִּינוּק בְּבֶטֶן
לְהָרוֹת אֶת הַיֶּפִּי הַזֶּה, בְּלִי שְׂנֵגֶעֶת בִּי אֲלֵא בְּקוֹלֶךְ – –
הֵישׁ עֲנֵג גָּדוֹל מִזֶּה?
אֵינִי רוֹצֶה לָלֶדֶת לְעוֹלָם, מִפֶּל קֵלָה, אֲשֶׁמֶר סוֹדֶךְ כְּמוֹס כְּמוֹ עֶבֶר, שְׁלֵא יִגְדֵּל, יָמוֹת וַיִּתְקַלְקֵל,
הַשָּׂאֲרִי בִּי, הַנִּיחִי לִי לְהַמְלִיא אֲוִיר נּוֹכְחוֹתֶךְ עַד כִּי
אֲנִשָּׂא הַשְּׂמִימָה אֵלֶיךָ

3.

מִפִּלִּקְלָה אֲנִי מִבְּקֵשׁ עוֹד פַּעַם אַחַת לְחוּשׁ אֶת מַגֵּעַ אַרְבַּע יְדֵינוּ הַצִּמְאוֹת, הָרוּחָשׁוֹת זֶה בָּזוּ,
וּפִתְאֻם יְדֵי הָאֶחָת נּוֹגַעַת בְּטַעוֹת בִּידֵי הָאֶחָת מַגֵּעַ חוֹשֶׁק וְזֶר וְלֹא יוֹדֵעַ.
אֲנִי רוֹצֶה עוֹד פַּעַם אַחַת לְהַנִּיחַ אֶת רֹאשִׁי עַל בְּרַפְיָךְ
וְשִׁתְּקָרְאִי לִי בְּאוֹשֶׁת עֲנָנִים שִׁיר בְּשִׁפָּה זֶרָה, וְלֹא אֲבִין מִמֶּנּוּ מְאוּמָּה.
אֲנִי רוֹצֶה לְגַמְגֵּם מוֹלֶךְ, לֹא לְשִׁמְעַ מְלוֹתֶיךָ, קוֹלֶךְ הַחֲרִישִׁי, הַחֲרִישִׁי מְדִי.

4.

(א)

פָּרַחִי הָאֵילָן –
חֲבֵרֶיךָ הַטּוֹבִים,
תְּנוּעוֹת הַצֵּל –
יְדִידוֹת יְלָדוֹת שְׁלֶךְ,
לַעֲת הַזֶּה
אֵין לִי מָה לְחַלֵּם עוֹד עַל אַחַדוֹת עִם הַטֶּבַע
אַחֶיךָ
שִׁישְׁנָא אוֹתִי לַעֲד עַל שְׁבִגְדָתִי בָּךְ.
רַחֲשִׁי לְבִי –
נְגָלִים לָךְ וְלֹא לִי,
חֲבֵרֶיךָ וְלֹא חֲבֵרִי.

(ב)

אִם אֲכֵן כְּדִבְרֶיךָ
קִרְחוֹנִית הִיא כֶּפֶת הַשָּׂמַיִם
וְאֲנִי צָפִים בְּמִי הַכְּפוּר,
מִדּוּעַ אֵי אֲפָשֶׁר לְהַחֲלִיק עֲלֵיהֶם בְּמַחֲלִיקִים

עַד שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ תִּקְדַּח בִּקְרַחֲוֵנִים
תִּשְׁאַנּוּ אֶל הַמַּיִם
כְּמוֹ דָּג גָּדוֹל מְעַנֵּג
עֲצָבוֹת גְּדוּלָּה, קָרָה כָּל כֶּךָ אֲחֻזָּה בִּי פֶתָאם

לֹא נָשׁוּב לְהִיּוֹת עוֹד יָחִיד
לֹא לְאַהֲבָה זֶה אֶת זֶה
הַקִּיץ שָׁב לְעוֹלָם
וְהַיָּם שָׁב לְעוֹלָם
אֲבָל חֲרָמָנִים שְׁבוּרֵי לֵב
הוֹלְכִים כָּל אֶחָד לְכוּן אַחֵר.